

82.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 17 stycznia 1921 r.

w przedmiocie statystyki cen artykułów pierwszej potrzeby.

Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 21 października 1919 r. o organizacji statystyki administracyjnej (Dz. Ust. R. P. № 85 poz. 464) Rada Ministrów zarządza co następuje:

§ 1. Magistraty miast, liczących powyżej 25.000 mieszkańców, oraz tych miast mniejszych, które oznaczy Główny Urząd Statystyczny, są obowiązane do zbierania wiadomości o cenach artykułów pierwszej potrzeby, stosownie do niniejszego rozporządzenia i do wydanych celem jego wykonania zarządzeń Głównego Urzędu Statystycznego. Wykaz podlegających statystyce artykułów pierwszej potrzeby ustalać będzie periodycznie Główny Urząd Statystyczny.

§ 2. Miesięczne wykazy cen, sporządzone według wzoru i instrukcji wydawanych przez Główny Urząd Statystyczny, magistraty miast przesyłają najpóźniej dnia siódmego następnego miesiąca do Głównego Urzędu Statystycznego.

§ 3. Magistraty miast prowadzą u siebie według wzoru przepisanego przez Główny Urząd Statystyczny księgi notowań, do których wpisują dane przesyłane do Głównego Urzędu Statystycznego.

§ 4. Dla wyrażenia opinii o cenach, notowanych przez funkcjonariuszów miejskich, zarządy miast powołują komisje rzeczoznawców złożone z 6-ciu osób, reprezentujących: kooperatywy, związki zawodowe robotnicze, przemysł, handel, rolnictwo i zarząd miasta.

Przewodniczącym komisji jest przedstawiciel zarządu miasta. Członków komisji powołuje magistrat. O składzie komisji magistrat zawiadamia Główny Urząd Statystyczny.

Protokoły z posiedzeń komisji przesyła magistrat wraz z wykazami cen do Głównego Urzędu Statystycznego.

§ 5. Wszystkie osoby, które ze względu na swój zawód mogą udzielić informacji o cenach, obowiązane są do udzielania tych informacji na żądanie wyznaczonych przez magistrat do notowania cen funkcjonariuszów.

§ 6. W razie odmowy udzielania informacji, względnie podawania danych świadomie nieprawdziwych osoby, wymienione w § 5, podlegają karze do wysokości przewidzianej w art. 5 ustawy o organizacji statystyki administracyjnej z dnia 21 października 1919 r. Kary te wymierza władza polityczna pierwszej instancji. Od orzeczenia tych organów służy odwołanie według obowiązujących przepisów; w szczególności w b. dzielnicy pruskiej mają odpowiednie zastosowanie przepisy pruskiej ustawy o wydawaniu policyjnych rozporządzeń karnych w sprawach o wykroczenia z dnia 23 kwietnia 1883 r. (Zb. Ust. str. 65) z wyjątkiem przepisu, zawartego w ustępie 3 par. 1 tej ustawy.

§ 7. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Dyrektorowi Głównego Urzędu Statystycznego.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej i wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia. Pierwsze sprawozdanie winno być przesłane za miesiąc luty najpóźniej dnia siódmego marca 1921 roku.

Prezydent Ministrów:

Witos

83.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 29 stycznia 1921 r.

w przedmiocie tymczasowych przepisów o udzielaniu pozwoleń na przedsiębiorstwa przewozowe (zaprzęgowe i samochodowe) na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

Na mocy art. 18 dekretu o tymczasowej organizacji Władz Naczelnych (Dz. Pr. Kr. P. z 1918 r. № 1, poz. 1), art. 1 (ustęp 2 i 8) ustawy z dnia 29 kwietnia 1919 r. o organizacji i zakresie działania Ministerstwa Robót Publicznych (Dz. Pr. P. P. z 1919 r. № 39, poz. 283) oraz art. 22 ustawy z dnia 27 maja 1919 r. o państwowej wyłączności poczty, telegrafu i telefonu (Dz. Pr. P. P. z 1919 r. № 44, poz. 310), Rada Ministrów — zgodnie z uchwałą z dnia 17 stycznia 1921 r. — zarządza co następuje:

§ 1. Na uruchomienie przedsiębiorstw, utrzymujących stałą i regularną komunikację między zgóry określonymi miejscowościami, udziela pozwoleń właściwy wojewoda przez okręgową dyrekcję robót publicznych. O ile przedsiębiorstwo ma być wykonywane w granicach dwóch lub więcej województw, pozwolenia udziela Minister Robót Publicznych na wniosek tego wojewody, na obszarze działania którego znajduje się siedziba przedsiębiorstwa.

O udzieleniu pozwolenia zawiadamiać należy Ministerstwo Poczty i Telegrafów oraz te okręgowe dyrekcje pocztowe i kolejowe, izby skarbowe tudzież dowództwa wojskowych okręgów generalnych, na których obszarze działania przedsiębiorstwo ma być uruchomione.

§ 2. Celem uzyskania pozwolenia należy wnieść podanie do właściwego starosty, który przesyła je ze stosownym wnioskiem do urzędu wojewódzkiego, względnie okręgowej dyrekcji robót publicznych do rozstrzygnięcia.

Podanie powinno zawierać dokładne dane co do osoby odpowiedzialnej wobec władz za wykonywanie przedsiębiorstwa, dane co do ilości, typu i maksymalnej wagi samochodów lub środków przewozowych zaprzęgowych, plan wykonywania przedsiębiorstwa, wskazanie miejscowości, między którymi przewóz ma być dokonywany (w odpowiednich wypadkach marszruty), projektowaną ilość kursów obustronnych dziennie oraz projektowaną taryfę przewozową.

§ 3. Wysokość opłat za przewóz osób i bagaży, jako też za płatny przewóz ładunku pocztowego i konwojantów oraz rozkłady jazdy dla przedsiębiorstw, wskazanych w § 1, zatwierdza Minister Robót Publicznych, o czym ogłasza się sposobem dla taryf przepisany.